ముద్దులెరుగని పెదవులు

మగవారి మాయకు విసుపుచెంది బికారిలా తిరుగుచున్న అరుణితో కలిగిన పరిచయం దాని పరిణామం ఏవిధంగా తేలిందో ఈ కథలో మనోజ్ఞంగా చిత్రింపబడ్డది.

రచయిత:

కొవలి శ్రీరామమూర్తి, బి.యే., బి.ఎల్.

ఆపల్లెలో ఓ పేదరాని పెద్దమ్మ ఇల్లుంది వుందని విని సాయింకాలము వెళ్ళేను. ఆపెద్దమ్మ వచ్చినవాళ్ళందరూ దొంగలనే వుద్దేశంతో అనుమానంతో, ఏమీ ఇష్టంలేనట్టు మాటాడుతుంది. 'ఏవమ్మోయి, నాకోగది ఇవ్వగలవా?' అన్నాను. మొదట ఖాళీలేదని చెప్పింది, కాని బాగా పరకాయించి ఏమనుకుందో ఓ చిన్న వసారాగది చూపించి అందులో వుండమంది. అది మాఘమాసమేమో, బంతిపువ్వులు విరగపూసి నా కిటికీలో తొంగిచూస్తున్నాయి. 'ఇక్కడ ఇంకా ఎవరైనా వున్నారా?' అని అడిగాను ముసలమ్మని. 'అవును. ఒక నడివయస్సామె. ఆమెది ఆగది' అంది వెగటుగా.

ఓకుర్చీ, బల్లా అవతల బంతిచెట్లలో వేయించుకున్నాను మంచి మాటలాడి, కుర్చీలో కూర్చుని పుస్తకం తీసుకుంటుంటే ఎవరో వస్తున్నట్టనిపించింది. తలెత్తాను. ఆమె సన్నంగా పొడుగ్గావుంది ఒక ఎర్ర మఫ్లరు మెడకు చుట్టుకుంది. ఆమె ముఖం మైనపు బొమ్మ ముఖంలా వుంది. ఎర్ర కలువ చుట్టూ మూగిన తుమ్మెదల్ని తలపిస్తూ, ఆమె నుదుటిమీద పడి నాట్యం చేస్తున్నాయి ఆమె గిరజాలు. నన్ను చూసీ చూడనట్టు నిర్లక్ష్యంగా తలవంచుకొని ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. ఈ వింత మానిసిని చూసి నాకు నవ్వొచ్చింది. ఈమె ఆ ముసలమ్మ చెప్పిన ఆవిడని గ్రహించాను.

మరునాడు ఆ మనోజ్ఞమైన లోయలో కూర్చుని బొమ్మ వేస్తున్నాను. ఎదురుగా బట్ట చుట్టపెట్టిన తెరచాప కొయ్యలా కొండపై ఏదో కనిపించింది. అది ఆమే. నన్ను చూడ్డంతోనే మాయమైపోయింది. నేను మాట్లాడించాలని ఆవేళ భోజనాల దగ్గర ప్రయత్నించాను. కాని వినిపించీ వినిపించని వందనాలే నా ప్రయత్నానికి ఫలం.

ఆమె గోడే తలపెట్టలేదు కొన్నాళ్ళదాకా. మూడు రోజుల్లో ఆమెను గురించి అంతా తెలిసింది.

ఆమె పేరు అరుణి. వేసంకాలంలో ఓ పల్లెలో గడుపుదామని ఇక్కడ అగిందామె. ఎవరితోనూ మాటాడదట తనతో తప్ప. భోజనం చేస్తున్నా కూడా ఏదో చదువుతుంది.

ఒక సాయింకాలం, చెట్లలోంచి పడుతున్న ఎర్ర చారలు చూసి వెళ్తుంటే ఆమె కూచుని వుండడం చూశాను తక్షణమే లేచి బెదరు చూపులతో వెళ్ళిపోయింది. నేను బొమ్మలు వేస్తున్నప్పుడు సాధారణంగా ఆమెని కొండపై చూసేవాణ్ని. బంగారు రంగుతో మేళవిస్తున్న సముద్రాన్ని నీలాకాశాన్ని చూస్తూ నిలుచుంటుంది. ఒక్కొక్కసారి ఆమె గబగబా సముద్రతీరాన్ని నడుస్తుంటే చూశాను. ఆ వాడుముఖంలో పైకుబకని సంతోషం—ఎంచేతో నన్ను ఆకర్షించిందనడానికి వీల్లేదు కాని నాలో కుతూహలం జిజ్ఞాస, కలిగించింది.

నేను ఆ పూరు వదిలి వెళ్ళలేకపోయాను. ఆ నిర్మలమైన ప్రదేశాలు వేయి ప్రేమ బంధాలతో నన్ను బంధించాయి. ఈ పల్లె నాలో ఇదివరకు లేని కొత్త ఆవేదన కలిగించింది.—నన్ను అక్కడ ఆపింది కుతూహలం. ఆమెతో స్నేహం చేసి ఈ ముప్పైఏళ్ళ స్త్రీల హృదయంలో ఏం వుందో తెలుసుకోవాలనే ఆశ—

గమ్మత్తుగా స్నేహితుల మయాంమేము

అప్పుడే ఒక బొమ్మ రాశాను. అద్భుతంగా వుందనిపించింది నాకు. నిజంగా వుంది కూడాను పదేళ్ళ తర్వాత వెయ్యి రూపాయలు ఖరీదు చేసింది. కట్టుబాట్టు నియమాలు సడలించి వేసిందది.

'ఒకపక్క నాచుతో కప్పబడిన పెద్ద రాయి. సూనెలా వెలుతురు మడ్డికట్టి జారుతోంది దానిమీద. నా వెనుకున్న సూర్యుని తేజస్సు ఆరాయిపైబడి చలిమంటలా వెలుగుతోంది. ముందు మిరుమిట్లు గొల్పుతున్న వెలుతురు. పక్క సముద్రం.

పట్టలేని ఆనందంతో గంతులేశాను. అందరూ తక్షణమే దాన్ని చూడాలనిపించింది. మాగన్నుగా నేనువేస్తున్న ఆవుకు చూపించి 'సాధారణంగా ఇటువంటివి చూడవు. చూడు. ఇదేసమయం' అన్నాను. ఆవుబుర్ర పంకించింది.

ఇంటికెళ్ళడంతోనే ముసలమ్మని కేకేసి చూడమన్నాను. ఆమె కళ్లుండీ చూడలేని కళ్ళతో అది ఆవో, ఇల్లో అనుకుంటూ నిలబడింది. అప్పుడే, అరుణి లోపలికి వెడుతూంది. ఆమె ఎలా వెళ్లినా నాచిత్రం కళ్ళబడేటట్టు పట్టుకున్నాను బొమ్మని. ఆశ్చర్యంతో ఆగిపోయింది. ఆమె అనుదినం పట్టపగలు కలలు కనడానికి వెళ్ళేరాయిట అది.

'ఓ' అంది నెమ్మదిగా.

ఆ ఒక్కమాటలోవున్న పొగడ్తకి పొంగిపోయాను.

నవ్వుతూ, 'ఇది ఇప్పుడే పూర్తి చేసాను.'

'మీరు ప్రకృతిని అర్థంచేసుకోవడం అద్భుతం' అంది.

పరవశుణ్ణయాను నేను జయింపబడ్డాను.

'నేను ప్రకృతిని ప్రేమిస్తాను' అందామె తర్వాత. సూర్యాస్తమయానికి తన్మయులమై బయలుదేరాము అప్పుడే ఒకళ్లనొకళ్లు అర్థంచేసుకున్న మనుష్యుల్లా.

ఆమె వొట్టి అమాయకురాలుగావున్నా ఆమె హృదయంమాత్రం యౌవనాన్ని, ఉద్రేకాన్ని పోగొట్టుకోలేదు. ఆమె మగజాతిపై చూపని మోహాన్ని, పువ్వులపైనా చెట్లపైనీ చూపుతుంది. చిన్న పిట్టల్ని, ఆవుతోవున్న లేగనీచూసినప్పుడలా ఆమె కంపిల్లేది.

నాతో ఏదో చెప్పడానికి సందేహిస్తోందని తెలుసుకున్నాను. ఆమె సిగ్గుకు నాకే నవ్వొచ్చింది. ఒకరోజు అడిగింది. 'మీరు బొమ్మవేస్తున్నప్పుడు చూడాలని వుంది.' వెంటనే అసభ్యమైన మాట అన్నట్టు సిగ్గుతో ఆమెబుగ్గలు ఎర్రబారాయి. నేను ఒప్పుకున్నాను.

కొంతసేపుండి వెళ్ళిపోయింది మొదట. నేను చిత్రం వేసేటప్పుడు నిష్కళంకంగానా చేతి తిరుగుళ్ళేచూస్తూ కూర్చునేది. నడుమ నడుమ 'ఓ' అనేది ఆశ్చర్యం, సంతోషం, మెప్పుమిళితమయేటట్లు. ధైర్యంతో కొన్నాళ్లకి నాతో దినమూ వచ్చేది కొండలపైకి. నేనంటే ఎంతో గౌరవం భక్తీని. నా కాగితంపైనీ అంత గౌరవమూను.

ఆమెతో నేను పాతస్నేహితుడిలాగే వుండేవాణ్ని. కొన్నాళ్ళకి ఆమెలో మార్పు కనిపించింది. మాట్లాడుతూ మధ్యలో మానేసేది. లేచి వెళ్ళిపోయేది. ఇది ఆమెకు పరిపాటే కబోలు అనుకున్నాను. తన కురుకులు సరిగా సద్దుకుంటేనేగాని రావడంలేదు ఇప్పుడు.

వేళాకోళంగా 'మీరు ఇవాళ నక్షత్రంలా మెరుస్తున్నారనేవాణ్ని. కొంచెం నిజముందేమో అందులో ఆమె ముఖం సిగ్గుతో కొంచెం ఎర్రబారేది.

కొన్నాళ్లయాక నాతో రావడమే మానేసింది. అది పోతుందనుకున్నాను. కాని పోలేదు. మాటలుకూడా తగ్గిపోయాయి. పట్టలేక అడిగాను. 'నేనేమైనా తప్పుచేశానా? ఎందుకీమార్పు' అని. 'లేదులేదు. మిమ్మల్ని ఎప్పుడూ

శీలాన్నిగూర్చి పెద్దల అభిప్రాయాలు.

నాశీలాన్నిగూర్చి జాగ్రత్తతీసుకుంటే గౌరవం తానంతట అదేపొసుతుంది.

—*D. L. Moody*

* * *

గౌరవంలేని తరువాత ఎంత శక్తి సామర్థ్యంవుంటేమాత్రం ఏమిలాభం.

—*Andrea Carnagle*

* * *

సంఘముయొక్క భావి అసంఘంలోని ప్రజల శీలంమీద ఆధారపడివుంటుంది.

—*Chamniug*

* * *

శీలం వజ్రకవచమువంటిది. శీలం వున్నవానికి జీవితంలో కష్టాలు ఎన్నివచ్చినా లెక్కవుండదు.

—*Bantol*

* * *

తెలివితేటలకన్నా గుణం ప్రధానం.

—*Emerson*

* * *

శీలాన్ని చెరపడానికి అసంపూర్తి పనులకన్నా అపాయకరమైన పనులు వుండవు.

—*David Llyod george*

ఒకలాగే చూస్తున్నాను' అంది.

వింతగా నన్ను చూడ్డం నేను కనిపెట్టాను. ఆ పేదచూపులో ఏదో పిచ్చితనం... వెర్రితనం... ముఖ్యం తనకే అర్థంకాని దేనికో బాధ, అపత్రప, కనిపిస్తోంది. ఆమె హృదయంలో ఏదో ఆరాటన జరుగుతోంది... ఏంవుందో... ఎవరికి... ఎవరికి తెలుసు?...

కారణం త్వరలోనే తెలిసింది.

కొద్ది దినాలనుంచి నేను తోటవనే బొమ్మ వ్రాయడానికి పోతున్నాను.

ఒక పెద్ద అగాధమైనలోయ వెళ్ళి వెళ్ళి పర్వతాల్లో కలిసిపోయింది. పక్కనే సన్ననిబాట. ఇరుప్రక్కలా చెట్లు వరియలను కలుపుతూ ఒక తెలిమబ్బు. దాంలోంచి ప్రియులువచ్చి చెట్లనీడల్లో కౌగలించుకున్నారు. వెనుక బంగారు కిరణాలు చెట్టుకొమ్మల్లోంచి దొంగ చూపులు విసురుతున్నాయి వారికేసి.

వుదయాన్నే సృష్టికూడా కళోపాసనకు అనుగుణంగావుంది. బొమ్మ పూర్తి అయింది. ఆ మంచులోంచి అరుణి నడచివస్తోంది. నన్నుచూసి తప్పించుకుందామనే ప్రయత్నం. నేను పిలిచి చిత్రాన్ని ఆమె చేతికి ఇచ్చాను. మాటాడలేదు. తదేకధ్యానలో చూస్తూ నిలబడింది. ఆమె. అకస్మాత్తుగా రెండు వేడికన్నీళ్లు జారాయి ఆమె కొలుకుల్లోంచి దుఃఖాన్ని ఆపుకొని ఆపుకొని, ఉత్సాహాన్ని, ఆవేశాన్ని జయించలేక నిస్సారమైన దానిలా వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. కారణం కనిపించని ఈ విచారానికి నా హృదయం కరిగిపోయింది. తొందరగా లేచి ఆమెబాధ పోగొట్టుదామనే సౌహార్ద్రంతో ఆమె చేతులు పట్టుకున్నాను. ఆ చేతులు నా చేతుల్లో రెండు నిముషాలువున్నాయి. ప్రతినరం వణకుతున్నట్టు ఆమె హస్తాలు కనిపించాయి. వెంటనే ఆమె తనచేతుల్ని తీసేసుకు—హఠాత్తుగా విదలించుకుంది. ఆ వణకు అగగుర్పాటును మాత్రం నేను గుర్తించకపోలేదు. ఇది మొదటిసారి కాదు నేను అనుభవించింది.

ప్రేమించిన స్త్రీ గగుర్పాటుందే—ఆమె యువతిగానీ, నడివయస్సుది గానీ, ధనవంతురాలు గానీ, రైతుబిడ్డ గానీ అది నాహృదయంలో సూటిగా నాటుతుంది. నేను అర్థంచేసుకోలేనూ?

ఆ నిర్భాగ్యురాలు వణకిపోయింది. నేను మాటాడకుండానే ఆశ్చర్యపడుతున్న నన్ను. తప్పుచేసినవాడిలా నుంచున్న నన్ను విడిచి వెళ్ళింది.

ఏమీతోచక, పిచ్చివాడిలా ఏడవాలో నవ్వాలో తెలియక కొండల్నీ కోనల్నీ తిరిగాను. ఈపరిస్థితి అంత విషాదంగాను, అంత హాస్యాస్పదంగానూ వుంది. నేను నాలో నవ్వుకున్నానే కాని సౌఖ్యమెరుగని ఆమె అసంతుష్టితో విచారంతో వెర్రిదానిలా వుందని తెలుసుకున్నాను. నేనేంచెయ్యను? ... అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోవడం వుత్తమం. తక్షణం......

ఫలహారంచేస్తూ ఆమె-వినేలాగ ముసలమ్మతో 'అవ్వా, నేను వెళిపోతున్నాను.' ముసలమ్మ ఆశ్చర్యపడింది. 'నువ్వు నాకు అలవాటవుతున్నావు ఇప్పుడే. వెడతానంటావు...' అంది.

అరుణికేసి చూశాను. ఆమె కనుబొమ్మైనా కదలలేదు. ముసలమ్మ కూతురు నాకళ్ళల్లోకి చూసింది, అప్పుడప్పుడు ఆమెతో హాస్యాలాడేవాణ్ణి— నాలా సంచారంచేసే ప్రతి యువకుడు అంతే......

తోటలో పచారుచేస్తున్నాను.

పగలంతా నన్ను పీడించిన వూహలు, నేను ఆమెలో అభూతమైన గాఢమైన మోహం కలిగించానన్న స్ఫురతి. ఆముసలమ్మ కూతురు కొంటెచూపూ, నాలో ఒక మార్పుకలిగించి, నా పెదవులు ముద్దులకోసం వెతుక్కోడం, నా చేతులు కౌగిలికోసం ఆతురతపడడం సంభవించింది. నా ఒళ్ళు జలదరించి, వెన్నెలవలన మనలో కలిగే కోర్కెల చపలత్వం? (ఉ) కపు దయ్యం నాలో అల్లరిచెయ్యడం మొదలెట్టింది.

చీకట్లు చెట్లని అలముకొని తోట అంతా ఆవరించుకున్నాయి. ముసలమ్మ కూతురు తోటలోంచి వెడుతోంది. అడుగుల్లో అడుగులేసుకుంటూ వెళ్ళి ఆమెను పట్టుకొని ముద్దాడాను, ఇటువంటివాటికి అలవాటుపడినదేమో ఆమె నవ్వుతూ, పెనగులాడింది.

నేను ఆమెను వదలడానికి కారణం ఏమిటి? తుళ్ళిపడి వెనక్కి ఎందుకు తిరిగాను...! ఎవరో వెనకవున్నారని ఎలా అనుకున్నాను.

ఆమె. ఆ—అరుణి. గదికిపోతూ మమ్మల్ని చూసి, భయపడినదానిలా నిలబడిపోయింది...... చీకట్లలో కలసిపోయింది.

సిగ్గుపడుతూ బాధపడుతూ, ఆమె ముందు చులకనైపోయాను గదా అని విచారిస్తూ గదికి వెళ్ళాను. నేనుకూనీ చేస్తున్నప్పుడు ఆమె చూసినా ఇంత

బాధపడేవాణ్ణి కాను. పాడు కలలు రాత్రంతా...

ఆమెను ఏముఖం పెట్టుకు చూడను మరునాడు.

ఆమె నాకు కనిపించలేదు. నూతికి నీళ్ళకుపోయిన ముసలమ్మ నూతిలో ఏదో వుందని పొలికేక పెట్టింది. పక్కింటి వాళ్లు గడ్డి పడేశారు కాబోలు... అయినా, చూద్దామని వెళ్ళి వంగు న్నాను. ఏమీ కనిపించలేదు నుయ్యి లోతు గావుందేమో? లాంతరు కిందికి దింపి చూశాను.

తాడు నా చేతిలో వణకిపోయింది. దీపం నూతిలో నాట్యమాడింది. కాలు కంపించింది. మాటలు గొంతుకలోనే ఆగిపోయాయి.

'ఆమె... ఆమె... అరు...' నాకు తిరిగి జ్ఞాపకంలేదు, మేం శవాన్ని గదిలో పడుకోబెట్టేదాకా నేనేం చేశానో.

ఆమె ముఖం కడుగుతున్నాను. నా వేలు ఆమె రెప్పపైబడి రెప్ప తెరచుకుంది. ఆ కన్ను నన్ను చూసిన చూపు నేను చనిపోయేదాకా మరచిపోలేను... ఆచూపు...

చేతకాని నా చేతులు ఆమె వుంగరాలజుట్టుని అదో కొత్తవిధంగా నుదిటి మీద సరిచేశాయి. సన్నగా పొడుగ్గా వున్న ఒక అస్థిపంజరమది ఇప్పుడు. తోటలోవున్న పువ్వులన్నీ తెచ్చి ఆమెను కప్పాను.

ఆమెకు తెలిసినవాణ్ణి నేను ఒక్కడినే కదూ! ఆమెని అక్కడే దహన పరచమని కోరుతూ ఆమె రాశివుంచిన వుత్తరం...

రాత్రంతా నేను కనిపెట్టుకున్నాను ఆమెని—ఆమె చనిపోయిందనడం నమ్మలేక ఇంకా ఆమె అంటున్నాను.

అయినా ఆమె యాత్మ యానూతిలోనే నశించిపోయింది. దాని కింక సమాప్తి.

జాగరం గడిచిపోయింది. తొలి కిరణాలు యామె పక్కపైపడితే జీవంతంగావున్నాయి. ఇటువంటి సమయాన్నే ఆమె ఎంతో ప్రేమించింది. అప్పుడే లేచిన చిన్నిపక్షులన్నీ పాడుతున్నాయి. కిటికీ తెరచాను. ఆకాశం అంతా మమ్మల్ని ఒక్కసారి చూసింది. మంచు కంటె చల్లనైన ఆమెచేతుల్ని సరిగా సర్ది, ఆకమిలిపోయిన తలని చేతుల్లో పట్టుకొని అప్పటివరకు ముద్దెరుగని యా పెదవుల్ని ముద్దు పెట్టుకున్నాను. సూర్యుడు దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక ఒక తెల్లమబ్బు వెనుక ముఖం దాచుకొన్నాడు.

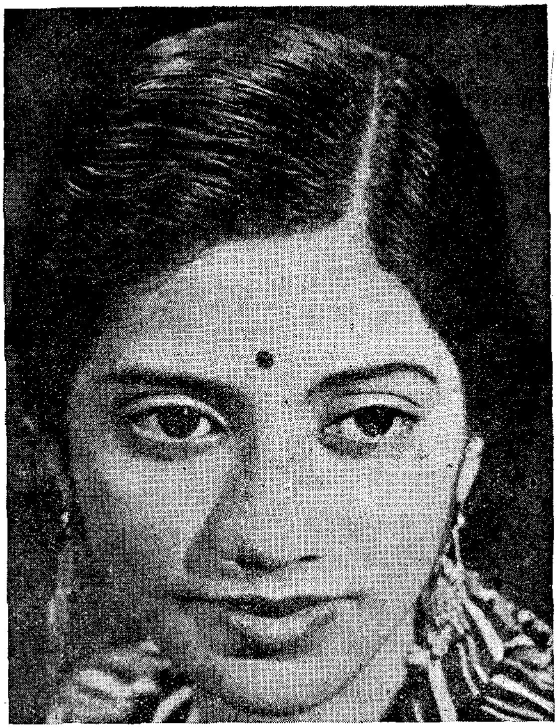

రిటైర్డు ఆఫీసరు ఎంకయ్యగారి మొదటి భార్య సంతతి...బొజ్జి.

—కస్తూరి 'అపవాదు'లో వరలక్ష్మి.